

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem v Praze 9, Mansfeldova 792/3, P. O. Box 41, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2005, č. j. 12 Ca 56/2004 - 17,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2005, č. j. 12 Ca 56/2004 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2004. č. j. x, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“). Stěžovatelce byla současně uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2150 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Uvedené rozhodnutí žalované bylo odůvodněno tak, že se žalobce domáhal poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. z důvodu věznění z politických důvodů v době od 29. 6. 1987 do 12. 8. 1987 a od 14. 9. 1987 do 31. 7. 1988, nárok mu však nevznikl, neboť rozhodnutí Vojenského obvodního soudu v Brně ze dne 12. 8. 1987,

sp. zn. 5 T 181/1987, o žalobcově věznění v uvedené době nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu (jak požaduje § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb.). Právním titulem pro přiznání jednorázové peněžní částky není rozhodnutí soudu, jímž byla vyslovena občanova účast na soudní rehabilitaci „per analogiam“ podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalované žalobce zejména uváděl, že žalovaná v obdobných případech, na které v žalobě i výslovně odkázal, žadatelům vyhověla a přiznala jim jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. Z výše uvedeného pak dovozoval, že měl nárok na přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. a navrhoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Stejně tak požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Městský soud v Praze v odůvodnění svého zrušujícího rozsudku ze dne 29. 5. 2005, č. j. 12 Ca 56/2004 - 17, zejména uvedl, že nesdílí závěr stěžovatelky o tom, že žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. a to z důvodu, že Okresní soud v Prostějově se dobral stejného výsledku jako by byl žalobce rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb., přičemž postupu podle označeného zákona bránila prošlá lhůta a dovedil, že je tak třeba postupovat analogicky podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., neb ve věci bylo obnoveno řízení a rozsudek vojenského soudu byl zrušen. Podle soudu tak došlo k nahrazení podmínky stanovené v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. a je nutno postupovat tak, jako by bylo rozhodnutí o věznění žalobce zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. Městský soud v Praze proto dovedl, že konstatování Okresního soudu v Prostějově o účasti žalobce na soudní rehabilitaci nahrazuje podmínku stanovenou v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. a uzavřel, že žalobce je účasten soudní rehabilitace. Označil rozhodnutí stěžovatelky za nezákonné, a proto je zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Pro další řízení zavázal stěžovatelku právním názorem, který vyslovil v rozsudku, totiž že stěžovatelka je povinna znovu rozhodnout o nároku žalobce a přitom vyjít z toho, že žalobce splňuje podmínky stanovené zákonem č. 261/2001 Sb.

V kasační stížnosti, podané z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, stěžovatelka zejména namítala, že nedošlo ke splnění třetí podmínky stanovené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., neboť v předmětné věci nedošlo ke zrušení odsuzujícího soudního rozhodnutí podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo zákona č. 198/1993 Sb. Dále uvedla, že žalobce teprve v souvislosti s přijetím zákona č. 261/2001 Sb. podal návrh na obnovu řízení pravomocně skončeného rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Brně a v následném řízení dosáhl zrušení odsuzujícího rozsudku, zproštění obžaloby a vyslovení účasti na soudní rehabilitaci per analogiam. Stěžovatelka v této souvislosti upozornila, že eviduje celou řadu obdobných žádostí osob, které zvolily shodný postup jako žalobce, nebo žádostí opírajících se o stejný důvod. Ve všech případech žadatelé předložili rozhodnutí příslušného soudu o své účasti na soudní rehabilitaci „per analogiam“, vydané v rámci obnoveného řízení, ve všech případech byly tyto osoby v minulosti odsouzené pro skutek spočívající v odepření nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů, všechny osoby byly rovněž zastoupeny stejným advokátem a až na výjimky okresní soudy vždy konstatovaly, že rozhodnutí vydaly z důvodu umožnil žadatelům prokázání vzniku nároku na peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. Okresní soudy tak podle stěžovatelky postupovaly účelově a v rozporu s platnou právní úpravou, neb za situace kdy zákonodárce v ustanovně § 6 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. stanovil lhůtu,

v níž je třeba podat návrh na přezkoumání odsuzujícího soudního rozhodnutí, je nepochybné, že tak učinil záměrně a s vědomím dát průchod potřebě, aby právo bylo v konkrétní lhůtě uplatněno. Podle stěžovatelky je pak rušení odsuzujících rozhodnutí cestou obnovy řízení obcházením této zásady. Doplnila, že § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. lze vztáhnout pouze na případy, kdy byl občan neoprávněně vězněn pouze vazebně, tedy bez toho, že by jeho trestní věc skončila pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a jeho aplikace „per analogiam“ na věci pravomocně skončené odsuzujícím rozsudkem nepřichází v úvahu. Stěžovatelka dále zdůraznila, že podmínil-li zákonodárce v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. vznik nároku na peněžní částku zrušením odsuzujícího soudního rozhodnutí podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo zákona č. 198/1993 Sb., vyjádřil tím vůli omezit okruh oprávněných osob pouze na ty z nich, které dosáhly rehabilitace podle speciálních, za tím účelem přijatých zákonů; nic mu totiž nebránilo vymezit okruh oprávněných osob jakýmkoli jiným způsobem. Stěžovatelka dále uvedla, že ne vždy obecné soudy obnovu řízení povolily a poukázala na související judikaturu Ústavního soudu. Stěžovatelka shrnula, že ke zrušení odsuzujícího soudního rozhodnutí nedošlo v daném případě způsobem stanoveným v zákoně č. 261/2001 Sb., odsuzující rozsudek nebyl zrušen podle zákona č. 119/1990 Sb., ani zákona č. 198/1993 Sb., nýbrž cestou obnovy řízení. Usnesení, jímž byla vyslovena účast žalobce na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., není odškodňovacím titulem, neboť na základě tohoto usnesení nelze zrušit žádné odsuzující rozhodnutí o věznění. Vedle právě zmíněného z jeho dikce vyplývá, že účelem je rehabilitovat osoby stíhané pouze vazebně za účelem možnosti přiznat i jim odškodnění, ovšem pouze podle zákona č. 119/1990 Sb. Přijetí opačného výkladu je podle stěžovatelky v rozporu se základním účelem oddílu třetího zákona č. 119/1990 Sb., který je koncipován na principu časově omezené možnosti dosáhnout soudní rehabilitace a s tím spojeného odškodnění. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve srovnatelných věcech, konkrétně na rozsudek sp. zn. 7 A 508/2002 ze dne 26. 8. 2003, či sp. zn. 5 A 544/2002 ze dne 9. 10. 2003, které mají podporovat její právní názor. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti podal žalobce vyjádření, ve kterém podrobně odkázal na případy, ve kterých stěžovatelka přiznala žadatelům částku dle zákona č. 261/2001 Sb. Polemizoval se závěry stěžovatelky uvedenými v kasační stížnosti a odkázal na vybranou judikaturu. Závěrem vyjádření ke kasační stížnosti navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl a stěžovatelce uložil uhradit náklady řízení. Dne 16. 8. 2005 bylo Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze doručeno doplnění k vyjádření žalobce. V tomto doplnění žalobce zejména odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 605/03 ze dne 2. 6. 2005 (vyhlášen 3. 8. 2005) a dovedl důvodnost skutečností uvedených ve vyjádření. Dne 16. 2. 2006 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další doplnění k vyjádření. V tomto doplnění žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 565/03 ze dne 6. 12. 2005, který podle žalobce dopadá i na souzenou věc.

S ohledem na uváděné skutečnosti a obsah spisu je, podle názoru Nejvyššího správního soudu, mezi účastníky nesporné, že žalobce byl rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 12. 8. 1987, sp. zn. 5 T 181/1987 uznán vinným trestným činem nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 trestního zákona, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců nepodmíněně. Usnesením Okresního soudu v Prostějově ze dne 1. 4. 2004, sp. zn. 2 Nt 701/2003 byla ve věci povolena obnova řízení a označený rozsudek byl zrušen. Následným usnesením tohoto soudu ze dne 9. 7. 2004,

sp. zn. 2 T 159/2004 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu, že skutek není trestným činem (podle § 188 odst. 1, písm. c/ trestního řádu z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1, písm. b/ trestního řádu) a dále bylo vysloveno, že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. účasten rehabilitace „per analogiam“.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost shledal důvodnou.

Předmětem souzené věci je především posouzení, zda usnesení soudu, kterým je v návaznosti na zrušení původního odsuzujícího rozsudku v rámci obnovy řízení podle trestního řádu vyslovena účast na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., nahrazuje splnění podmínky pro přiznání jednorázové peněžní částky podle § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., tj. zrušení rozhodnutí o věznění podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu.

K tomuto je třeba uvést, že v minulosti se judikatura řešící tuto právní otázku rozcházela nejen mezi jednotlivými krajskými soudy, ale rozdílné právní názory byly vysloveny i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Tento nežádoucí stav vedl k předložení věci, kde rozhodnutí záviselo na řešení stejné právní otázky, k rozhodnutí rozšířenému senátu jmenovaného soudu podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ten v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 Ads 33/2004 – 84 zformuloval nový závazný právní názor.

Nejvyšší správní soud nyní rozhodovanou věc posoudil i s ohledem na závěry uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následovně:

Podle § 2 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům Československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon“), se tento zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990, u nichž bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1990 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu.

Podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. se ustanovení tohoto zákona užije obdobně k rehabilitaci a odškodnění osob nezákonně zbavených osobní svobody nebo majetku v souvislosti s trestnými činy uvedenými v § 2 a 4 v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, i když nebylo zahájeno trestní stíhání, pokud nedošlo k plnému odškodnění podle dříve platných předpisů. Ustanovení § 27 se užije obdobně. Podle § 6 odst. 1 téhož zákona lze návrh na zahájení přezkumného řízení podat nejpozději do dvou let ode dne účinnosti tohoto zákona. Podle § 36 nabyl uvedený zákon účinnosti 1. 7. 1990.

Zákon č. 261/2001 Sb. stanoví tři podmínky, které musejí být současně splněny, aby žadateli mohla být poskytnuta jednorázová peněžní částka. Není sporu o tom, že první dvě podmínky, a to občanství České republiky a věznění pro trestný čin politického charakteru mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990, žalobce splnil. Spornou otázkou však je, zda byla naplněna i třetí podmínka, tj. zrušení rozhodnutí podle zákona č. 119/1990 Sb.

Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce byl pravomocně odsouzen a vězněn pro trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 trestního zákona. Žalobce tedy mohl soudní rehabilitace dosáhnout cestou přezkumného řízení podle oddílu třetího zmíněného zákona. Jelikož však nepodal návrh na zahájení řízení ve lhůtě uvedené v § zákona č. 119/1990 Sb., tímto způsobem rehabilitován nebyl. Konstitutivní rozhodnutí o zrušení odsuzujícího rozsudku bylo vydáno podle obecných ustanovení trestního řádu o obnově řízení.

Pokud jde o usnesení soudu o účasti žalobce na soudní rehabilitaci, jež k prokázání svého nároku na jednorázovou peněžní částku předložil, k jeho povaze se vyjádřil Nejvyšší správní soud právě v odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 Ads 33/2004 – 84 a to takto: „Existence usnesení o účasti stěžovatele na soudní rehabilitaci per analogiam dle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. dle názoru Nejvyššího správního soudu nic nemění na tom, co je ve věci nejpodstatnější, totiž že rozhodnutí o zrušení odsuzujícího rozsudku bylo vydáno podle obecných ustanovení trestního řádu o obnově řízení, tedy nikoliv v řízení podle zákona č. 119/1990 Sb. Jednak toto usnesení má pouze deklaratorní charakter a jak již bylo uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 508/2002 – 23 ze dne 26. 8. 2003, žádné rozhodnutí o věznění se jím neruší, jednak toto usnesení (a jemu podobná v dalších případech) bylo vydáno v důsledku porušení zákona ve prospěch žalobce, jak judikoval Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 4 Tz 98/2003 ze dne 23. 9. 2003. Podle tohoto rozsudku „ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. bylo přípustné použít v rehabilitačním řízení pouze tehdy, pokud dotyčná osoba nebyla pravomocně odsouzena za skutky uvedené v § 2 a § 4 v určeném časovém období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990. Vzhledem k tomu, že zákonnou úpravou je přesně a úplně stanoveno, na jaký okruh osob a za jakých podmínek lze příslušné ustanovení zákona o soudní rehabilitaci vztáhnout, nepřichází zde v úvahu postup známý jako *analogia iuris*, neboť ten je možný pouze v případech, kdy právní úprava chybí, ale ani postup známý jako *analogia legis*, vzhledem k tomu, že obviněný své rehabilitace dosáhl, byť prostřednictvím jiného soudního postupu, a to výhradně podle ustanovení trestního řádu a trestního zákona. V důsledku toho může být za své původní odsouzení a pobyt ve výkonu trestu odškodněn v souladu s platnou právní úpravou podle zákona č. 82/1998 Sb.“ Na této argumentaci rozšířený senát Nejvyššího správního soudu neshledal potřebu cokoliv modifikovat. V této právně zcela obdobné věci také vyslovil, že nelze přehlédnout, že usnesení soudu o účasti stěžovatele na rehabilitaci a odškodnění bylo vydáno účelově právě jen kvůli možnému splnění podmínek nároku na dávku, nikoliv z důvodu řešení situace neupravené zákonem.

Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s dřívějším rozsudkem rozšířeného senátu a rovněž zcela ve shodě se svým rozsudkem sp. zn. 4 Ads 28/2005, který se týkal obdobné věci, dospěl k závěru, že usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci vydané analogicky podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. není právně relevantní skutečností pro posouzení nároku na jednorázovou peněžní částku dle zákona č. 261/2001 Sb. Stěžovatelka tedy nepochybila, pokud žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky

podle zákona č. 261/2001 Sb. zamítla s odůvodněním, že označené rozhodnutí Vojenského obvodového soudu v Prostějově nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. a nedošlo tak k naplnění podmínek stanovených § 2 odst. 1 zákona. Městský soud v Praze tudíž pochybil, pokud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky, opíraje se o právní posouzení, s nímž se Nejvyšší správní soud s ohledem na právní názor zastávaný rozšířeným senátem tohoto soudu, neztotožňuje. Jelikož výtka uplatněná stěžovatelkou v kasační stížnosti tvrdící nesprávné právní posouzení věci soudem byla shledána důvodnou, zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je uvedený soud vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud považuje za nutné poznamenat, že náleží Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, na nějž žalobce ve svém doplňujícím vyjádření upozornil, předmětnou věc neřeší, neb Ústavní soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ve srovnatelné věci zrušil proto, že ke stěžovatelem v průběhu řízení předloženému usnesení o jeho účasti na rehabilitaci, které bylo vydáno až po rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o zamítnutí jeho žádosti, nepřihlédl, ač tak – vzhledem k specifčnosti věci – učinit mohl a měl. Zároveň ale Ústavní soud konstatoval, že tím nikterak nepředjímá závěry ve věci samé. Nejvyšší správní soud v novém rozhodnutí dostal pokynu Ústavního soudu a posouzení sporné právní otázky odpovídalo závěru, k němuž dospěl rozšířený senát ve výše popsaném případě.

Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud za nutné poznamenat, že na souzenou věc nelze vztáhnout ani právní názor Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 565/03 ve věci L. K., (podle něhož Česká správa sociálního zabezpečení a Nejvyšší správní soud připustily, že stížnost pro porušení zákona, podaná v prospěch stěžovatele, měla pro něj horší následky, než kdyby podána nebyla, čímž porušily právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – ve vztahu k výkladu podmínek satisfakce podle zák. č. 261/2001 Sb.), neboť v uvedené věci jde o případ zcela odlišný; nebyla v něm řešena otázka následků nevyužití lhůty k podání návrhu na soudní rehabilitaci, jak je tomu v souzené věci, ale otázka, jak je třeba postupovat v případě, kdy ke stížnosti pro porušení zákona byla kromě odsuzujícího právního rozhodnutí, zrušeno též (mezi všemi na tento rozsudek navazujícími rozhodnutími) i rozhodnutí o soudní rehabilitaci účastníka, vydané podle zák. č. 119/1990 Sb.

Lze tak shrnout, že stěžovatelka nepochybila, jestliže v daném případě žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky zamítla s odkazem na neprokázání splnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., neboť rozhodnutí o věznění žalobce v uvedené době nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Naopak Městský soud v Praze výše označenou právní otázku posoudil nesprávně, čímž došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud je proto zrušil.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V novém rozhodnutí ve věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu